

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg ved ikke, om det endnu er lykkedes nogen i Folketinget at få det sidste ord, når man har en ordveksling med hr. Ole Vagn Christensen, men jeg prøver.

Vi er enige i lovforslaget. Vi er enige ud fra den betragtning, at vi mener, det er berettiget, når mennesker har optjent deres ret, at de også kan have deres efterløn uden for landets grænser.

Skal vi så nøjes med det? Det er vi enige i.

Mogens Andreasen (DF):

Indledningsvis skal jeg sige, at Dansk Folkeparti allerede, da vi behandlede den gældende lov om efterløn, var imod de forringelser, der indgik i lovforslaget, som blev vedtaget ved tredjebehandlingen den 27. april 1999.

Hensigten med de ændringer og præmieringsordninger, der indgik i den gældende lov, var, at flere ældre skulle blive på arbejdsmarkedet og dermed udskyde overgangen til efterløn. Vi må nok sige, at strategien ikke lykkedes, idet tilgangen af efterlønnere stadig væk ikke er mindsket.

Det lovforslag, som vi behandler her i dag, åbner for helt andre perspektiver, idet Europa-Kommissionen har rejst spørgsmålet over for den danske regering om retten til dansk efterløn i forhold til EU-retten, og Kommissionens henvendelse er grundlaget for arbejdsministerens forslag her i dag. Vi ser hermed endnu en gang EU's magt og indflydelse på dansk lovgivning.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at Kommissionen betragter kravet om bopæl i Danmark for at få efterløn som værende i strid med EF-traktaten om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for fællesskabet.

Forslaget til ændring af den gældende lov betyder så, at alle a-kasse-medlemmer, der har ret til efterløn, i fremtiden kan tage ophold i et andet EU-land og i de øvrige EØS-lande, Norge, Island og Liechtenstein, og modtage efterløn fra Danmark i det land, de bosætter sig i.

Det kan naturligvis være fristende for mange efterlønsmodtagere at opnå en større købekraft og en lavere beskatning, hvis man vælger et af de lande, som Danmark har dobbeltbeskatningsaftaler med, og efter regeringens skøn vil der på sigt være tale om ca. 3.500 efterlønnere, som vil være rejst ud af Danmark. Så spørgs-

målet er, om regeringen skønner rigtigt. Det gjorde den i hvert fald ikke ved den sidste ændring af efterlønsløven.

Når vi ser på konsekvensberegningerne i bemærkningerne til lovforslaget, udviser det offentlige merudgifter på 5,5 mio. kr. i 2000, stigende til 140 mio. kr. i 2003. Det mener vi i Dansk Folkeparti ikke er et realistisk skøn, når vi skal vurdere både det administrative arbejde i a-kasserne og kontrollen med de efterlønsmodtagere, som tager ophold uden for Danmark, og de udlændinge, der efter at have arbejdet her i landet, tager tilbage til hjemlandet.

Det, der bekymrer Dansk Folkeparti ved denne implementering af EU's krav til den danske efterlønslov, er, at de samme muligheder, der gives danske efterlønsmodtagere, også gives til andre EU- og EØS-borgere, hvilket kan blive en økonomisk belastning for Danmark. Når også de østeuropæiske lande og de baltiske lande bliver indlemmet i EU, kan det medvirke til yderligere belastning af den danske efterlønsordning.

Som bekendt har tre tyskere, som arbejdede i Danmark, anlagt sag ved Østre Landsret for at få dansk efterløn, og det bliver ganske spændende at se udfaldet af denne sag.

Implementering af EF-direktiver i dansk lovgivning er ikke acceptabelt for Dansk Folkeparti. Vi ønsker ikke en overstatslig styring fra Bruxelles af det danske arbejdsmarked, den danske socialpolitik og den danske finanspolitik eller på andre områder.

Jeg skal derfor til slut sige, at vi ikke kan støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg havde ikke forventet at høre anden tale fra Dansk Folkepartis ordfører, hr. Mogens Andreasen, end en tale, der sådan set kørte meget ind på EU.

Jeg har prøvet på at redegøre i de dialoger, der har været her, at det slet, slet ikke er sådan, vi ser det her problem, og at det her ikke handler om dét. Det her handler om, at når der er en flok medarbejdere, der er på den samme virksomhed og betaler det samme kontingent for at have denne rettighed, men bor på forskellige sider af en grænse, er det så ikke rimeligt, at de så også kan få den samme ydelse?

Jeg tror, enhver logisk tænkende ville have sagt til sig selv, hvis det her var blevet et spørgsmål, som var blevet taget op tidligere, at